

ἀκούττιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκόττιστος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουττιστός <κουτσίζω, παρ' ὃ καὶ κοτσίζω.

Ἐκεῖνος ὅστις δὲν κουτσαίνει, ὁ μὴ χωλαίνων.

ἀκουτσομπόλευτος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.)

— Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουτσομπολευτός <κουτσομπολεύω.

Ὁ μὴ διαβαλλόμενος, ὁ μὴ διασφύρομενος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀκουσέλευτος.

ἀκουτσομπόλυστος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουτσομπολυστός <κουτσομπολύζω.

Ἀκουτσομπόλευτος, ὁ ἰδ.

ἀκουτσούλυστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκ'τσούλυστους

Μακεδ. ἀκοτσίλυστος Πελοπν. (Κορινθ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουτσουλυστός <κουτσουλιάζω, παρ' ὃ καὶ κοτσίλιζω.

1) Ὁ μὴ μολυνθεὶς ὑπὸ κόπρου πτηνῶν, ὑπὸ κουτσουλίας. Συνών. ἀκουτσούλιστος, ἀντίθ. κουτσουλιασμένος (ἰδ. κουτσουλιάζω). 2) Μεταφ. ἄσπιλος, ἄγνός.

ἀκουτσούλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουτσούλ'στος Μακεδ. (Βογατσ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουτσουλιστός <κουτσουλίζω.

1) Ἀκουτσούλυστος 1, ὁ ἰδ.

ἀκουτσούρευτος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) — Λεξ.

Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουτσουρευτός <κουτσουρεύω.

Ὁ μὴ κουτσουρευθεὶς, ἦτοι ὁ μὴ κοπεῖς κατὰ τὰ ἄκρα, ἀκολόβωτος.

ἀκούφυστος ἐπίθ. Μακεδ. (Βογατσ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουφυστός <κουφιάζω.

Ὁ μὴ γενόμενος κούφιος, ὁ μὴ κοιλανθεὶς ὑπὸ σκολήκων, ἐπὶ δένδρων συνήθως. Πβ. ἀκούφωτος.

ἀκούφωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουφωτός <κουφώνω.

Ὁ μὴ γενόμενος κούφιος, ἐπὶ καρύων καὶ λεπτοκαρύων. Πβ. ἀκούφυστος.

ἀκούω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀκούον βόρ. ἰδιώμ. ἀκούγω Θράκ. Καπ. Κρήτ. Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Τήν. Χίος κ.ά. ἀκούγον Κυδων. Λέσβ. Λήμν. Μακεδ. (Σισάν. Χαλκιδ. κ.ά.) ἀκούγον Καλαβρ. (Καρδ.) ἀκούω Στερελλ. (Φθιώτ.) ἀκούου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκῶ Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκῶ Ζάκ. Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ.

Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κυνουρ. Λάστ.) ἐκούω Πελοπν. (Τριφυλ.) 'κούω Ἀπουλ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Φάρασ.) Σίφν. Σύμ. Τήλ. κ.ά. 'κούου Καπ. 'κούγω Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καπ. (Φάρασ.) 'κούγον Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Σνίχ.) 'κούν-γω Καλαβρ. (Μπόβ.) 'κούν-γω Καλαβρ. (Μπόβ.) γιουκούγω Καπ. (Σίλ.) Παθ. ἀκουσκοῦμαι Πόντ. (Κερασ. Ὀφ. Τραπ.) ἀκουδκεύομαι Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀκουδκίγουμε Πόντ. ἀκουστίομαι Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) ἀκουστίγουμε Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἀκούω. Τὸ ἀκούγω καὶ ἐν Θησ. γάμ. Τὸ ἀκῶ ἐκ τοῦ ἀορ. ἀικουσα, ἐν ᾧ ἀνάπτυξις τοῦ ἡμιφώνου ι. Πβ. Ἀνθ. Παπαδοπ. Γραμμ. βόρ. ἰδιώμ. 24. Τὸ ἀκουστίομαι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ παθ. ἀορ. ἐκούστα, τὸ δὲ ἀκουσκοῦμαι καὶ ἀκουδκεύομαι ὁμοίως τύπ. ἀναλογικοί.

Α) Ἐνεργ. 1) Αἰσθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τοῦ αἰσθητηρίου τῆς ἀκοῆς κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Σίλ. Σινασσ. Φάρασ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) (α) Ἀκούω ἀπολύτως: Ἀκούω καλὰ. Δὲν ἀκούει τίποτε (εἶναι ἐντελῶς κωφός). Σοῦ μιλῶ - σοῦ φωνάζω τόσην ὥρα καὶ δὲν ἀκούς! κοιν. || Φρ. Ἐγὼ λέγω κ' ἐγὼ ἀκούω (ἐπὶ τῶν δυσηκόων ἢ τῶν μὴ θελούντων νὰ ἀκούσουν τὰ λεγόμενα ὑφ' ἡμῶν) σύνηθ. Ἀκούει σὰ λύκους! (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ὀξείαν τὴν ἀκοήν) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. Μαζί μιλοῦμε καὶ χώρῃ ἀκούμε (ἐπὶ τῶν προσποιουμένων ὅτι δὲν ἀκούουν τὰ λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων νὰ συνεννοηθοῦν πρὸς ἀλλήλους) σύνηθ. Ὁπκοῖος δὲν ἀκούει ταιρᾷ τα (ἐπὶ δυσηκόου, ὅστις συμπληρῶνει κατὰ βούλησιν τὰ μὴ καλῶς ἀκουσθέντα) Κύπρ. (β) Μετ' ἀντικ. ἐκφερομένου συνηθέστερον μὲν κατ' αἰτιατ., σπανιώτερον δὲ κατὰ γενικ. παριστῶσαν τὸν λέγοντά τι ἢ ποιοῦντα ἦχον προσιτὸν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀνθρώπου: Ἀκούω τὸν τραγουδιστὴ - τὸν ψάλτη - τὴν καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς κττ. κοιν. 'Κούω τὸν ἄνεμο π' ἀχάει Ἡπ. Ὡς 'κούσω παιδιοῦ νὰ κλαίῃ ταράσσομαι Σίφν. Τῆς ἄκουα κ' ἔλεγε Νάξ. Ἦκουσα τ' ἀφέντη μου πῶς τὸ πῆρε 'ς τὰ ποδάρια του τὸ παιδί Κίμωλ. || Φρ. Ποῦ νὰ μὴν ἀκούσης τὸν παπᾶ ποῦ θά 'ρθῃ νὰ σὲ πάρῃ! (ἀρὰ πρὸς τὸν μὴ ἀκούοντα τὴν φωνήν τινος) Ζάκ. Δὲν τ'ν ἀκ'σι (ἐνν. τὴν φωνήν κττ. Ἐπὶ τοῦ ὑποκύπτοντος ἀκαριαίως εἰς βίαιον θάνατον) Αἰτωλ. Δὲν θ' ἀκούσῃ τὸν κοῦκο (ἐπὶ ζῦφου, τὸ ὅποιον ἔνεκα τοῦ χειμῶνος καὶ τῆς ἐλλείψεως τροφῆς κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ πρὸ τοῦ Ἀπριλίου) Βιθυν. || Παροιμ. Ἀκουε πάντα καὶ τοῖσι θυὸ καμπάνες (δὲν πρέπει νὰ δικάζωμεν πρὶν ἀκούσωμεν ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων τοὺς λόγους. Πβ. ἀρχ. Ἡσιόδ. ἀποσπ. 271 (ἐκδ. Rzach') «μηδὲ δίκην δικάσης πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης») Ἰόνιοι Νῆσ. Ἀκούς τῇ σουρμᾷ καὶ ρωτᾷς γὰρ τὸ φίδι; (ἐπὶ προδήλου πράγματος) Α. Ρουμ. (Φιλιππούπ.) || Ἄσμ.

'Κούω πολλὰ καὶ κιλαδοῦν καὶ σκέφτομαι τί λέγε Κρήν.

Κι ἀκῶ τὰ πεῦκα νὰ βροντοῦν καὶ τὲς ὀξγὲς νὰ τρίζουν Καλάβρυτ.

'Κούει τῆς πέτρας καὶ βροντᾷ, τὸ μνημα καὶ βουίζει Τήλ.

'Ακου τ' ἀνέμον τί λαλεῖ κι τοῦ βορσᾶ τί λέει

Μακεδ. (γ) Μετ' αἰτιατ. παριστώσης αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀκουόμενον εἴτε λόγος εἶναι εἴτε ἦχος: Ἀκουσα φωνῆς ἀπέξω. Ἀκουσα κρότο καὶ 'βγήκα νὰ 'δῶ τί γίνεται. Ἀκούω

χτύπο 'ς τὴν πόρτα κοιν. Ἐκούσαμε μὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ πηγάδι τὸ στοιχειωμένο Κίμωλ. Σὶ νὰ στιγμή ἀκούει τοῦ βρόντου ἀπόξου Αἰτωλ. Ἐκουσα ἓνα λαλία Ὁφ. Ἡ λαλία του ἴσαμ' ἀδὰ 'κ' ἀκουσκάται Κερασ. Οἶν. || Φρ. Ἀκουσα λόγια! (ἐπιπλήξεις, ὕβρεις κττ.) Ἀκούς λόγια ποῦ μοῦ λέγει! Ἀκούς ἐκεῖ λόγια! Καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικ.: Ἀκούς ἐκεῖ! (ἐπὶ σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως ἢ ἐκπλήξεως). Ἀκου 'κεῖ! Ἀκου τοῦ λόγου του! Ἀκου ἐκεῖ προστυχιά! (ἀπρεπεῖς λόγους) κοιν. Κατὰ παράλειψιν δὲ ἄλλων ἀντικ. τὸ ἀκούς ἢ ἀκούς ἐκεῖ λέγεται πρὸς δήλωσιν διαφόρων συναισθημάτων: Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ μοῦ δώσης λίγο νερό; — Ἀκούς! ἢ ἀκούς ἐκεῖ! (ἐνν. λόγια, παρακλήσιν κττ., ἦτοι μετὰ πάσης χαρᾶς, δὲν ἦτο ἀνάγκη τοιούτων παρακλήσεων) σύννηθ. Νὰ εἶναι γιορτὴ σου, ἀκούς, καὶ νὰ μὴ τὸ ξέρω, ἀκούς! (ἀκούς παραλείψιν!) Θράκ. (Καλαμίτσα. Στέρν.) Κάποιου πουντίξ' εἶν' ὁδὸ μέσα—Ἀκούς εἶνι! (βεβαίως εἶναι!) Ἀκου! (ἐπιφών. θαυμασμοῦ) Λέσβ. || Γνωμ. Ἀκουε πολλὰ καὶ λάλει λίγα (πβ. ἀρχ. Frag. Philos. Graec. 1,215 (ἐκδ. Mullach) «ἀκουε πολλὰ, λάλει ὀλίγα») Πελοπν. (Ἡλ.) κ. ἀ. Ὅσα σοῦ λένε ἀκουε καὶ ὅσο σοῦ βγαίνει κάνε (ἀκουε μὲν τὰς γνώμας πάντων, ἀλλὰ πρᾶττε ὅ,τι σὺ κρίνεις συμφερότερον. Πβ. καὶ Μενάνδρ. Μονόστ. 566 (ἐκδ. Meineke 4,356) «ἀκουε πάντων, ἐκλέγου δ' ἃ συμφέρει») Πελοπν. (Γορτυν. Ἡλ.) κ. ἀ. Ἀκου χτύπους 'ς τὰ Χανιά, | ἄκου τσοι κ' ἐπὰ κοδὰ (ὀφείλομεν νὰ συμπάσχωμεν κατὰ τὰς ἀτυχίας τῶν ἄλλων) Κρήτ. (Ρέθυμν.) Κούν-νει ὄλω τῶ λυκῶ τὲς φωνῆς (ἀκούει τὰς γνώμας πάντων) Καλαβρ. (Μπόβ.) || Ἄσμ.

Δὲ βγαίνεις ὅξω νὰ σὲ δῶ, τί ἐγὼ μέσα δὲ μπαίνω,
μόν' τὴ φωνίτσα σου ἀκῶ καὶ ὅξω παραδέρω

Πελοπν. (Λάστ.) (δ) Κατὰ γενικ. προσώπου καὶ αἰτιατ. πράγματος: Τ' ἀκούω πολλωνῶ Κίμωλ. (ε) Μετὰ προτ. εἰσαγομένης διὰ τοῦ νὰ ἢ τοῦ ποῦ ἢ προτ. πλαγίας ἐρωτηματικῆς.: Ἀκουσα νὰ τὸ λές αὐτὸ τὸ πρᾶμα. Ἀκουσα ποῦ ἔλεγες αὐτὸ καὶ αὐτό. Ἀκούς τί σοῦ λέγω; Ἀκου τί σοῦ λέγει! Νὰ τὸν ἀκούσης τί λέγει, θὰ τὸν σιχαθῇς. Θέλω νὰ μ' ἀκούσης ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ κοιν. Ἀκου, εἶντα μ' ποῦ λαλεῖ! Κύπρ. || Ἄσμ.

Βρέ, γι' ἄκου, γι' ἄκου λυγερή, εἶντα χαρτὶ σοῦ στέλλει
Χίος

Ἀκου, τῶνρά, τὴν Ροδαφνοῦ, εἶντα χαρτὶν σοῦ στέλ-λει

Κύπρ. 2) Αἰσθάνομαι, ἐννοῶ Ἀπουλ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καπ. (Σίλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. κ. ἀ. — ΑΒαλαωρ. Ἐργ. 2,131: Ἀκουσα σουγλῆς 'ς τὸ δεξιὸ μέρος Σαρεκκλ. Δὲν ἀκούω πόνο Κρήτ. Εὐθὺς ἀκούει μὴ σουβλεῖα δυνατὴ μέσα 'ς τὰ κόκκαλά του αὐτόθ. Καθὼς γρίζουνε τὰ δάχτυλά μου 'ς τὸ μάρμαρο ἀκούω πολὺ κρύο Κεφαλλ. Καθὼς καταπίνω ἀκούω μὴ στυφάδα αὐτόθ. Ἀκουσε τὸ αἶμα ν' ἀναβαίνει 'ς τὸ κεφάλι Κέρκ. || Ποίημ.

Νὰ βλέπωμε τὸ δάκρυ σου κ' ἐμεῖς 'ς τὰ βλέφαρά σου
καὶ νὰ τ' ἀκούμε ἐπάνω μας ὀλόβραστο νὰ στάζη.

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. β) Ὁσφραίνομαι Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Ἀμφισ.) Χίος κ. ἀ.: Ἀκούω μυρωδιὰ - τσίκνα πολλαχ. Πβ. καὶ Hesselting-Pernot Ἐρωτοπαίγνια 16 «καὶ ὅσοι διαβοῦν καὶ βλέπουν τα τὴν μυρωδιὰν ἀκούσι». γ) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω σύννηθ.: Ἀκούς τί λέω; Ἀκούει κάνεις ὅ,τι θέλει ν' ἀκούσῃ (τὰ ἄλλα προσποιεῖται πῶς δὲν τὰ ἐννοεῖ) σύννηθ.

3) Ἐξ ἀκοῆς, ἐκ φήμης γνωρίζω, πληροφοροῦμαι παρ' ἄλλων περὶ τινος προσώπου ἢ πράγματος σύννηθ. (α) Μετ' ἀντικ. καὶ αἰτιατ.: Φρ. Τί ἀκούτε; (τί εἰδήσεις ἔχετε, τί πλη-

ροφορεῖσθε;) κοιν. || Παροιμ. Καλύτερα νὰ μᾶς ἀκούνε παρὰ νὰ μᾶς ξέρουν (καλύτερον νὰ μᾶς γνωρίζουν ἐξ ἀκοῆς παρὰ νὰ μᾶς γνωρίζουν). Ὅπου ἀκούς πολλὰ κεράσια, βᾶστα καὶ μικρὰ καλάθια (ἐπὶ πράγματος μηδαμινοῦ μεγαλοποιουμένου ἐκ φήμης) σύννηθ. Ἀκουσά σε καὶ ἰδρῶσα, εἶδα σε κ' ἐξίδρῶσα (ἐφοβήθην ὅτε ἤκουσα νὰ ὀμιλοῦν περὶ σοῦ, ἔπαυσα ὁμῶς νὰ φοβῶμαι, ὅταν σὲ εἶδον. Συνών. τῇ προηγουμένη) Ζάκ. κ. ἀ. (β) Μετ' ἐξηρημένης προτάσεως: Ἀκούω ὅτι θὰ φύγετε ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἀκούω νὰ μὲ κατηγοροῦν σύννηθ. Ἡ χρῆσις καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. ο 403 «νῆσός τις Συρίη κυκλήσκειται, εἶπου ἀκούεις». (γ) Μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ: Ἀκουα γιὰ σένα, ἀλλὰ δὲν σὲ εἶχα ἰδεῖ ἀκόμη. Ἀκουσε γι' αὐτὸ τὸ πρᾶμα; σύννηθ. 4) Ἀκούω μετὰ προσοχῆς τοὺς λόγους τινός, προσέχω τινὶ κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀν θέλῃς νὰ καταλάβῃς καλά, ἀκουε! Ἀκουε, μωρέ, τὰ λόγια τοῦ μεγαλυτέρου σου! Ἀκουσε τὰ παρακάλα του κοιν. Ἀν ἀκούς, κουδάρια μου, ἄκου, εἰδεμὴ νὰ πᾶς καλεῖά σου! Κεφαλλ. Μὴν ἀκούς τῇ γραιῆς Κύθν. Ἀκ' σον ντὸ λέγω σε Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. || Φρ. Γι' ἄκου! (πρόσεχε εἰς αὐτὰ ποῦ λέγεις!) πολλαχ. Σ' ἀκούω! (φρ. ἀπειλητικὴ ἢ περιφρονήσεως δηλωτικὴ) κοιν. Ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω αὐτά! (δὲν δίδω κάμμιαν προσοχὴν εἰς αὐτὰ ποῦ λέγεις) σύννηθ. Ἐγὼ ἀτὰ τὰ λόγια 'κ' ἀκού' ἀτὰ ('κ' ἀκούω ἀντὶ 'κὶ ἀκούω) Χαλδ. || Γνωμ. Ἀκουε τοῦ μεγαλυτέρου σου τὰ λόγια (πβ. Μενάνδρ. Μονόστ. 384 4,351 ἐκδ. Meineke «νέος ὢν ἀκούειν τῶν γεραιτέρων θέλε») σύννηθ. || Ἄσμ.

Ἀχ, κρῖμα ποῦ 'το, Χάρε μου, ν' ἀκούσης τοῦ θανάτου,
νὰ πάρης ἀπ' τὰ χέρια τῆς ὑγιὸν τοῦ παντρεμάτου

Κῶς. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Εὐρ. Ἰππόλ. 1170 «ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων». β) Ὑπακούω, πείθομαι εἰς τινα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Αὐτὸς δὲν ἀκούει οὔτε τοῦ πατέρα του οὔτε τῆς μάνας του. Τοῦ τὰ λέμε κάθε μέρα, μ' αὐτὸς δὲν ἀκούει κανενός. Δὲ μ' ἀκούνε τὰ παιδιὰ μου κοιν. Τὸ παιδίον ποῦ 'ἐν ἀκούει τοῦ γονεῶν του 'ἐν θωρεῖ προκοπὴν Κύπρ. Δὲν ἀκούει 'λότιλα αὐτεῖνον τοῦ πιδι Αἰτωλ. Ἀκούω τὸν κύρι μ' -τὴ μάνα μ' κττ. Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Δὲ μ' ἀκούουν τὰ ποδάρια μου (δὲν ἀντέχω εἰς μεγάλους δρόμους). Δὲ μ' ἀκούει ἡ σακκούλλα (εἶμαι ἐνδεής) πολλαχ. Δὲ μ' ἀκούουν οἱ μυλωνᾶδες (οἱ ὀδόντες μου δὲν ἀντέχουν) Θεσσ. Δὲ μ' ἀκούει νὰ σηκώσω αὐτὸ τὸ βάρος (δὲν ἀντέχει τὸ σῶμά μου νὰ σηκώσω τόσον μέγα βάρος) Κρήτ. Ἀκούει σου; (αἰσθάνεσαι τὰς δυνάμεις σου ἱκανάς;) αὐτόθ. || Παροιμ. Ποῦ δὲ τ' ἀκούει εἶναι καλοσύβαστος (ὁ ἀνίσχυρος εὐκόλως συμβιβάζεται) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Δὲ τ' ἀκουγε νὰ πορπατῇ κ' ἐπιάστηκε ὁ καημένος

αὐτόθ. Συνών. ἀγροικῶ 4. γ) Εἰσακούω, ἐπακούω σύννηθ.: Δὲν ἀκούει ὁ Θεὸς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους σύννηθ. || Παροιμ. Ἀν ἄκουε ὁ Θεὸς τὸ ζήτηλα, θὰ χάλαε τὴν κόλασι (θὰ ἦσαν ὅλοι εὐσπλαχνοὶ καὶ ἐλεήμονες) Κεφαλλ. Ἀν ἤκουε ὁ Θεὸς τῶν κουρουνῶ, δὲν ἤφινε λύθι 'ς τὴ συκῆ (συνών. τῇ προηγουμένη) Θήρ. δ) Ὑποχωρῶ, πείθομαι Κύθν. κ. ἀ.: Αὐτὸς ἀκούει τῶ γυναικῶ Κύθν. ε) Ἐνδίδω, λυγίζω, ἐπὶ μετάλλων Προπ. (Κύζ.): Τὸ καλὸ ματέμι ἀκούει.

ς) Ἀκολουθῶ, συμφωνῶ (κατὰ τὸ παίγνιον τοῦ πόκερ) Πελοπν. (Γελίν. Συκῆ Κορινθ. Τρίκκ.) 5) Ἀνέχομαι, ὑποφέρω τινὰ σύννηθ.: Δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸν ἀκούσω.

4) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ὀνομάζομαι, λέγομαι σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Πῶς ἀκούεις; Ἀμοργ. Ἀνδρ. Κύθηρ. κ. ἀ.

Πῶς ἀκούς, μωρέ; — Γιάννης ἀκούω Νάξ. κ. ἄ. Τί ἀκούει ἡ μεγάλη κόρη; Σῦρ. Εἶχεν ἕναν γιόν και ἔκουεν Γιαννίτς Τραπ. Τσεῖνη ἤκουε Β-βέττα Ἀπουλ. Αὐτός πῶς ἀκούεται; Χίος Ἰμεῖς Καραγιάννιδες ἀκουγόμασι Θράκ. (Μάδυτ.) Πῶς ἀκούσι, βρέ; Σκόπ. || Φρ. Πῶς ἀκούς; — Ἀσ' σ' ὠτία! (αιγινώδης ἀπάντησις ἀναφερομένη εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν τοῦ ἀκούω, ἐνῷ ὁ ἐρωτῶν μεταχειρίζεται τὴν λέξιν εἰς τῆς σημασίας τοῦ ὀνομάζεσθαι) Τραπ. Ἡ σημ. αὐτὴ καὶ ἀρχ. καὶ μεσν. Πβ. Δημοσθ. 241,46 «κόλακες καὶ θεοὶς ἐχθροὶ καὶ τᾶλλ' ἃ προσήκει πάντ' ἀκούουσιν» καὶ Πρόδρομ. 4,104 (ἐκδ. Hesselung - Pernot σ. 77) «Ἐρᾶ, κυρὰ μαγκίτισσα, τὸ πῶς ἀκούεις οὐκ οἶδα». Συνών. ἀγροικῶ 5. β) Φέρω τὸ ὄνομά τινος Ἀνδρ. Νάξ. Σῦρ. : Ὁ Γεώργιος ἀκούει τοῦ πάππου του (φέρει τὸ ὄνομα τοῦ πάππου του) Ἀνδρ. Ἐὼ ἀκούω τοῦ πάππου μου τ' ὄνομα Νάξ.

Β) Μέσ. καὶ παθ. 1) Παράγονται ἐν ἔμοι κρότοι, θόρυβοι, τριγμοὶ κττ. Ἀθῆν. : Τὸ σίτι ἀκούεται (ἀντηχοῦν ἐντὸς αὐτοῦ τριγμοί, κρότοι κττ. ἐξ ἐνεργείας ἐξωτικῶν).

2) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω τὸν ἑαυτὸν μου Κεφαλλ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Πῶς ἀκούγεσαι ἀπὸ παρᾶδες - ἀπὸ φιλά; Ἀρκαδ. Ἀκούιτι ἀπὸ λιφτὰ Αἰτωλ. 3) Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἐν τοιαύτῃ ἢ τοιαύτῃ σωματικῇ καταστάσει Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπ. (Λακων.) : Πῶς ἀκούεσαι σήμερα; — Ἀκούομαι καλὰ ἢ καλύτερα Κεφαλλ. 4) Συνεννοῦμαι Κεφαλλ. — (Ἀρμον. 2,578) : Ἀφοῦ δὲν ἀκούομάστε, ἄς πάνουμε τὴν ὁμιλίαν Κεφαλλ. Ἦτανε ἀκουσμένοι νὰ πάνε τὴ νύχτα νὰ τοὺς σκοτώσουνε αὐτόθι. Τώρα ἀκουστήκαμε μὲ τοὺς καπεταναίους τῆς Ρούμελης (Ἀρμον. ἐνθ' ἄν.) || Φρ. Δὲν ἀκούομάστε! (μὴ συνεννοοῦμενοι πρὸς ἀλλήλους ἐπαύσαμεν νὰ ἀντιχαιρετώμεθα) Κεφαλλ. 5) Γινώσκομαι, καθίσταμαι γνωστός ἐξ ἀκοῆς, ἐκ φήμης καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἄ.) : Πρέπει ν' ἀκουστῇ πρῶτα γιὰ νὰ ᾗ πελατεία. Ἀκούστηκε τ' ὄνομά του μὲ τὰ καλὰ ποῦ ἔκαμε. Ἀκούστηκε τὸ κορίτσι - ἢ δεῖνα μὲ τὸν δεῖνα (ἐπὶ ἀνηθίκου διαγωγῆς) σύνηθ. Ἀκούεσαι δὲ καὶ σὺ πῶς εἶσαι ἀπὸ τοιοῦ καλύτερες τοῦ χωριοῦ! Νάξ. Τῆς κούστηκαν οἱ προκοπές της Ἡπ. Δὲ θέλω ν' ἀκούγουν Ἐθράκ. (Σαρεκκλ.) Τ' ὄνομα ἂν' ἐκουδκεῦτεν 'ς σὰ τετράμερα τοῦ κόσμου Κοτύωρ. Ἡ παλληκαρότᾳ τ' ἐκουστέθεν Χαλδ. || Φρ. Τί γίνεται καὶ δὲν ἀκούεται; (καὶ δὲν γίνεται γνωστόν;) σύνηθ. || Παροιμ. φρ. Ζοῦσι καὶ δὲν ἀκούονται, πέθανι καὶ ἀκούιτι (ἐπὶ τῶν μετὰ θάνατον εὐεργετησάντων διὰ διαθήκης) Ἡπ. || Ἀσμ.

Ἐκούστην ἢ ἀγάπη μας, μ-ματάκια μου καὶ φῶς μου

Τῆλ. Ἡ μετοχ. ἀκουσμένος=ὀνομαστός, περιβόητος, μέση λ. καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ συνήθως ἐπὶ γυναικῶν σύνηθ. : Εἶναι γιαντρός ἀκουσμένος 'ς ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὴ εἶναι ἀκουσμένη (δὲν εἶναι τιμία γυνή). Συνών. φρ. εἶναι ἀγροικημένη, δι' ἣν ἰδ. ἀγροικῶ 3) σύνηθ. Ἡ Ἀγιά Σοφκιά τῆς Πόλις ἐν' ἀκουσμένη 'ς οὐλ-λον τὸν κόσμον Κύπρ. Ἀκουσμένη 'ναι παντοῦ ἢ κακειὰ σου γνώμη! Νάξ. κ. ἄ. β) Διαδίδομαι, κυκλοφορῶ, συνήθως ἐπὶ κακοῦ σύνηθ. : Γιὰ τὴ γυναῖκα αὐτὴ ἀκούστηκαν πολλά. Τί ἀκούεται; (τί λέγεται ἔξω, τί διαδίδεται;) σύνηθ. Ἡκουστήκανε 'ς οὐλο τὸν κόσμο Ἀνδρ. Ἀκούουντι λόγια ἢ ἀκούσαν λόγια Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γ) Παρουσιάζομαι, ἀναφαίνομαι Κίμωλ. Σίφν. : Τὸ Μαρτάπριλο ἀκούονται τὰ θεριά Κίμωλ. Δὲν ἐκούστηκε πρᾶ ἢ ὄχεντρα Σίφν. 6) Εἰσακούομαι σύνηθ. : Μιλᾶω, μὰ δὲν ἀκούομαι! 7) Γίνομαι ἀνεκτός, ὑποφερτός Κωνπλ. :

Ὅσο γιὰ τὴ μυρωδιὰ τῆς μαστίχας, αὐτὴ ἀκούεται. 8) Καθίσταμαι αἰσθητός, ἐπὶ ὁσμῶν πολλαχ. : Ἀκούεται κακὴ μυρωδιὰ Κρήτ. || Ἀσμ.

Ἀπὸ τὴν Πόλιν ὡς ἐδῶ ἤκούσι ἢ μυρωδιὰ σου

Χίος. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ πράγματος ὁσμηροῦ Κρήτ. : Ἀκούεται λίγο ὁ βότυρος.

ἀκοφινάριστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κοφιναριστός <κοφινάρω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

Ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε λόγος, συζήτησις, κακολογία, συνήθως μετὰ γυναικῶν : Ἀκοφινάριστο θὰ τό 'χετε ἀκόμα καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸ ξέρεις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀκουσέλευτος.

ἀκοφίνιαστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀκοφίνιαστος Πελοπ. (Κορινθ.) ἀκουφίνιαστος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κοφινιαστός <κοφινιάζω.

1) Ὁ μὴ τεθεὶς ἐν κοφίνῳ ἐνθ' ἄν. : Τὸ 'χον ἀκουφίνιαγον τοῦ καλαμπόξ' Αἰτωλ. 2) Ὁ μὴ τεθεὶς ἐν κοφίνῳ μετὰ τέφρας, ἐπὶ ἐνδυμάτων κττ. κατὰ τὴν πλύσιν ἐνθ' ἄν. : Σκουτὶὰ ἀκοφίνιαγα Κορινθ. Ἀκουφίνιαγα ροῦχα Αἰτωλ.

ἄκρα ἢ, κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καπ. (Ἀραβάν. Σίλατ. Φάρας.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄγρα Ἀπουλ. Καλαβρ. νάκρα πολλαχ. ἄκρη σύνηθ. νάκρη Εὔβ. (Κύμ. καὶ ἄκρη) Ἡπ. Καπ. (Σίλατ.) Κύπρ. Ρόδ. ἄκρια Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ.) Μέγαρ. Νάξ. Πελοπ. (Καλάμ. Λακων.) Σίφν. Σῦρ. κ. ἄ. ἄκρια Εὔβ. (Κάρυστ. Στρόπον.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Χίος κ. ἄ. ἄκριγα Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ. (Πάμφιλ.) Λῆμν. κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄκρα. Οἱ τύπ. νάκρα καὶ νάκρη ἔνεκα τῆς συνεκφ. τοῦ ἄρθρ. ἐν τῇ αἰτιατ. τὴν ἄκραν. Τὸ ἄκρη καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἄκρια καὶ μεσν. Περὶ τοῦ ἀναλογικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ τύπ. τούτου κατ' ἄλλα εἰς -ια ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,309.

1) Ἀρχὴ καὶ τέλος ἐκτάσεώς τινος τοπικῆς ἢ χρονικῆς κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Σίλατ. Φάρας.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) : Φρ. Φέρνω τὴν μὴν ἄκρη μὲ τὴν ἄλλη (μόλις κατορθῶναι νὰ συντηροῦμαι). Ἀκρες μέσες (ἐπὶ τῶν ἀτελῶς, μὴ ἐξηκριβωμένως ἢ ἀσυναρτήτως λεγόντων ἢ γινωσκόντων τι) κοιν. Ἀκρες λεῖπες ἢ ἄκρες λεῖπες (συνήθως ἐπὶ ἀποθανόντος, ὅστις κατέλιπε μικρὰν περιουσίαν) πολλαχ. Φέρνω τοῖς θυγὰ ἄκρες 'ς ἕνα μέρος (ἐξοικονομοῦμαι) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀκρες λεῖπες τὰ ξέρουμε (οὐχὶ πλήρως, ἀορίστως) Πελοπ. (Κορινθ.) || Παροιμ. Τὸ ραβδί ἔχει θυγὰ ἄκρες (δηλ. τὴν μὲν διὰ τὸν κρατοῦντα, τὴν δὲ διὰ τὸν καθ' οὗ πρόκειται νὰ γίνη ἐπίθεσις, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐνδεχόμενον καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ράβδον καὶ οὕτω νὰ ἀντιστραφοῦν οἱ ὅροι. Ἀπάντησις ἀπειλουμένου, μεταφορικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ νομίζοντος ἑαυτὸν πλεονεκτοῦντα τοῦ ἀντιπάλου, ἐνῷ εἶναι δυνατόν νὰ εὑρεθῇ μειονεκτῶν. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,414) πολλαχ.

β) Ἡ ἀρχὴ Ἡπ. Κάρπ. Πελοπ. (Μεσσ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) Σύμ. κ. ἄ. : Σκαλώνω τὸ μεσέλ' ἀσ' σὴν ἄκραν (ἀρχίζω τὸ παραμῦθιον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν) Κοτύωρ. || Παροιμ. φρ. Μῆτε ἄκρη μῆτε τέλος (ἐπὶ πραγμάτων συ-

